

Közösség

Amikor az Úr Jézus az Úrvacsorát elrendelte, az ő egyértelmű szándéka volt, hogy az egy közösségi étkezés legyen. Az Úr Jézus tudta, hogy mi előtt állnak az ő tanítványai, és hogy egymásra nagy szükségük lesz, ha ő már nem lesz a földön. Ezért rendelte el, hogy közöttük a közösség, szeretet és egység köteléke létre jöjjön, és egy szellemben egymás támaszai legyenek. Pál írja: „*egymás terhét hordozzátok*”. Ha arra gondolok, hogy a tanítványok az Úrvacsora asztalnál azon veszekedtek, hogy ki a nagyobb közöttük, akkor kérdéses számomra hogyan fog létrejönni ez a kötelék közöttük, amiben szeretetben és egységben egymás támaszai lesznek. De az Úr Jézus azt mondja, hogy minden egyes alkalommal, ha Úrvacsorát veszünk, az közelebb kell vigyen minket egymáshoz és Őhozzá.

És mikor eljött az idő, asztalhoz üle, és a tizenkét apostol ő vele egyetembe. És monda nékik: Kívánva kívántam a husvétii bárányt megenni veletek, mielőtt én szenvednék: És a pohárt vévén, minekutána hálákat adott, monda: Vegyétek ezt, és osszátok el magatok között. (Luk. 22,14-15,17)

Ezekkel a szavakkal, gondolatokkal, a közösség, az együvé tartozás fontosságát szerette volna nagyon erősen a szívükbe vésní. De nincs ez ma sem másképp, még mindig ugyanakkora hangsúlyt fektet erre az Úr. Ezért fontos és szükségszerű számunkra az Úrvacsora, hogy ne csak a minket érintő dolgok körül forgolódjunk, hanem törődjünk a testvéreinket érintő dolgokkal is. A mások kára és szenvedése engem is érint, és a többiek sikere az én örömöm is. Pál azt írja:

És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. (1 Kor. 12,26)

Továbbá azt írja ebben a vonatkozásban:

Tartozunk pedig mi az erősek, hogy az erőtlének erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk. (Róm. 15,1)

Figyeljünk arra, Pál nem azzal foglalkozott, hogy az embereket kategóriákba sorolja, hanem azt akarja mondani, hogy mindannyian időszakokon megyünk keresztül, például amikor erőtlének vagyunk. Ha a próbák, és nehézségek között a mi hitünk erőtlennek mutatkozik. Amikor úgy érezzük, hogy elveszítjük a bátorságunkat, és sebezhetőek vagyunk, és könnyen elesünk. Mindannyian közülünk kerülünk ilyen szituációba, és ilyenkor kötelességünk egymást hordoznunk és támogatnunk.

Előfordul, hogy testvérek azzal foglalkoznak, hogy címkéket ragasszanak ránk. Például én egy bizonyos dologban erőtlén vagyok és elesek, olyat teszek ami nem helyes és másoknak nem tetszik. Ezek után e szerint kezelnek engem, így egy címke lett rám ragasztva, ettől már nem szabadulok. Ez a módja, hogy egymás terhét hordozzuk? Nem.

Figyeljük meg, hogy a gyakorlatban hogyan valósították meg a tanítványok az Úrvacsora által hangsúlyozott közösséget. Hogyan léptek fel, például Tamással szemben. Szeretném ma kiemelni ennek az embernek a pesszimizmusát, búskomorságát.

János 11-ben az Úr Jézus szeretne Bethániába menni Lázárt feltámasztani a halálból. Ő azt mondja, hogy Lázár halála Isten dicsőségére történt. De mit mond Tamás?

...Menjünk el mi is, hogy meghaljunk vele. (Ján. 11,16)

Tamás mindig a nehézségeket látta, ezért ő felkészítette magát a halálra. Testvérek, nekünk talán nem ez a problémánk, de biztos van valami más ami alatt szenvedünk. De én meg vagyok győződve, hogy Tamás jellemének volt egy másik fele is. Mégis, ha mi Tamásra gondolunk, akkor rögtön „Tamás, a hitetlen” jut eszünkbe. Ő ezt a címkét hordozta. Így van ez velünk is, testvérek. Ezért ha mi emberek erőtlenségből megbotlunk, ne elítéljük, hanem szeretetben hordozzuk, és támogassuk egymást. Amikor nehéz körülmények vesznek körül, és győznek le minket, akkor félre állunk, és elkeseredésünk lesz a hangadó. Így történt ez Tamással is. Az Úr Jézus szenvedése és halála, ennek a pesszimista embernek egyszerűen túl sok volt. Ez egy borzasztó csalódás volt számára. Az azután következő dolgok pedig teljesen összezavarták. És mit tesz Tamás? Visszahúzódik és elmerül az ő kétségei között. Olvassuk, hogy amikor az Úr Jézus megjelent az ő tanítványainak, Tamás, egy a tizenkettő közül, nem volt közöttük.

Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, a kit Kettősnek hívtak, nem vala ő velök, a mikor eljött vala Jézus. Mondának azért néki a többi tanítványok: Láttuk az Urat. Ő pedig monda nékik: Ha nem látom az ő

kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem. És nyolcz nap múlva ismét benn valának az ő tanítványai, Tamás is ő velök. Noha az ajtó zárva vala, beméne Jézus, és megállta a közepén és monda: Békesség néktek! Azután monda Tamásnak: Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én kezeimet; és hozd ide a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő. És felele Tamás és monda néki: Én Uram és én Istenem! (Ján. 20,24-28)

Amikor az Úr Jézus megjelent a tanítványoknak, Tamás hiányzott. Ő ezzel azt mondja: „nem akarok többé hozzátok csatlakozni, már elég csalódást éltem át.” De most látunk valami nagyon szép dolgot. A tanítványokban, akik azon veszekedtek, hogy ki közülük a nagyobb, most egy egészen más érzület van. Mert a köztes időben az Úr Jézus közöttük volt, rájuk lehelt, és azt mondta: „*Vegyetek Szent Lelket*”. Ezáltal a tanítványokban megkezdődött a változás, formálódtak az érzületeik is, és nem hagyták Tamást egyedül. Erőtlen állapotban volt, elkeseredett, de a tanítványok nem voltak közömbösek az ő szenvedése iránt. Ő egy volt közülük, és az Úr összekötötte őket a szeretet és az egység kötelékével. Reagáltak az Úr Jézus felhívására, ott az Úrvacsoránál, hogy egymást erősítsék és bátorítsák. Miután az Úr Jézus megjelent, elmentek Tamáshoz. Felkeresték, és azt mondták neki: „Láttuk az Urat!” De ahogy olvastuk, Tamás egyszerűen nem akarta elhinni. Mi lett volna a mi reakciónk a tanítványok helyében? Ők mondhatták volna: „Tamás, mi elmondtuk mi történt, mossuk kezeinket. Megpróbáltunk meggyőzni, de ha te még most sem hiszel, a te bajod.” Így magára hagyhatták volna. Mondhatták volna: „Hát persze, ez megint tipikus Tamás!”

De nem ez történt! Úgy néz ki, hogy a tanítványok fáradtak azon, hogy Tamással találkozzanak és meggyőzzék. Fáradtak azon, hogy az ő terhet magukra vegyék. Folyamatosan bátorították és támogatták. Nyolc napon keresztül, egészen addig, míg az Úr Jézus újra megjelent nekik. Ekkor már Tamás velük volt. A tanítványoknak ebben a testvéri közösségben lehetőségük volt, hogy Tamást, a hitetlent, a pesszimistát szolgálják. Milyen csodálatos ez. Az Úrnak lett volna oka, hogy Tamásnak szemrehányást tegyen. Három évig vele volt, mindent látott, amit az Úr Jézus cselekedett. De az Úr száját nem hagyta el hibáztatás, egyetlen szemrehányás sem. Ő jött és azt mondta: „*Békesség néktek!*” Nem mondta, hogy Tamás kivétel, vele még rendezni valóm van. Nem, az ő köszöntése mindenkinek szólt: „*Békesség néktek!*” Ez után odafordul Tamáshoz: „Gyere, érintsél meg, add a kezed, győződj meg, és higgyél.” Ő miután találkozik azzal, aki az ő erőtlenségét is hordozta, teljes átadással mondja: „*Én Uram és én Istenem!*” Most már ő is átélte, amit a többi tanítvány az előző alkalomkor. A kegyelem fénye most már az ő szívébe is bevilágított.

Tamás átadásának és hitvallásának az oka az, hogy a tanítványok nem mellőzték, és nem hagyták magára amikor az ő erőtlenségében elesett, és letért az útról. Hanem bátorították, és a szeretetük által közelebb húzták, és amikor az Úr Jézussal találkozott, egy hitetlenből hívő lett. Egy használhatatlan eszköz, használható lett.

Nem csodálkozom, hogy Pál felhív minket, hogy egymás terhet hordozzuk, és egymást támogassuk. Látjuk, hogy mit munkált ez ki Tamás esetében. Ezért testvérek soha nem adhatjuk fel senki esetében a reményt. Ez olyan könnyen megtörténik velünk. Ha valaki hibázik, vagy valamit ellenem tett, mereven elutasítom, és nem ereszkedem le, hogy köszöntsem. Talán még azt is gondolom: megszolgált azért, hogy így kezelem. Ez nem valami olyasmi, amiért szégyenkeznem kellene?

Vegyünk példát az Úr Jézusról és a tanítványokról, és beszéljen hozzánk mindig az Úrvacsora által, hogy Ő össze szeretne kötni bennünket a közösség, a szeretet, és az egység kötelékével. Segítsen ez nekünk abban, hogy a mi érzületeinket megvizsgáljuk, hogy valóban az isteni szeretet és egység ott van-e a szívemben az én testvérem felé.